

Ze zjazdu jubileuszowego wychowanków Wydziału Leśnego i Technologii Drewna SGGW

W naszej ciężkiej sytuacji gospodarczej można niekiedy kwestionować celowość zwoływania różnych zjazdów i narad o zasięgu krajowym gdyż wydatkowane na te cele pieniądze i cenny czas oderwanych od pracy ludzi mogłyby być lepiej wykorzystane.

Nie można jednak tego powiedzieć o zjeździe jubileuszowym wychowanków Wydziałów Leśnego i Technologii Drewna, który odbył się w Warszawie w dniach 27—30 czerwca 1957 r. z okazji 50-lecia istnienia Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego.

W świetle wygłoszonych referatów, głosów w dyskusji oraz uchwalonych wniosków można stwierdzić, że zjazd poza walorami natury emocjonalnej, koleżeńskiej i towarzyskiej wniósł wiele nowego w dziedzinę kształcenia kadry inżynierskiej leśników i technologów drewna i jej praktycznego wyszkolenia zawodowego, jak również w te dwie ważne pokrewne sobie dziedziny życia gospodarczego naszego kraju.

Życie zjazdu płynęło dwoma nurtami — koleżeńskim i zawodowym. Obydwa te nurty łączyły się ze sobą, wzajemnie się przenikały i uzupełniały. Wartość zjazdu na pewno nic na tym nie straciła, przeciwnie atmosfera jaka się wytworzyła i to już od pierwszych chwil trwania zjazdu aż do momentu jego zakończenia, od krótkiego lecz pełnego treści powitania prof. Sł. Walthera do odśpiewania na zakończenie hymnu „Gaudeamus igitur“ — atmosfera koleżeńskiej serdeczności, przywiązania do Alma Mater oraz gospodarskiej troski o przyszłość leśnictwa i drzewnictwa—ułatwiła uczestnikom zjazdu wypowiedzenie myśli i uzewnętrznienie uczuć, które w innych okolicznościach nie byłyby napewno wypowiedziane i uzewnętrznione.

Realnym pokłosiem zjazdu są wnioski uchwalone w liczbie 25. Poza uchwaleniem wniosków zatroszczono się o dalsze ich losy, nakładając na powołany Komitet Wykonawczy obowiązek dopilnowania realizacji zawartych w nich postanowień.

Zjazd otworzył przewodniczący Komitetu Organizacyjnego zast. prof. Sławomir Walther. Przewodniczył nestor wychowanków Wydziału Leśnego przedstawiciel pierwszego rocznika studiów na tym Wydziale (rok 1917/1918) mgr inż. Stanisław Czech. W prezydium zasiadli dziekani: prof. dr Marian Nunberg, prof. dr Franciszek Krzysik, byli dziekani: prof. dr Jerzy Grochowski i prof. dr Witold Wierzbicki oraz przedstawiciele poszczególnych okresów studiów na obu wydziałach: mgr inż. Antonina Bogdanowicz —

Pawlakowa, mgr inż. Adam Burda, mgr inż. Mieczysław Dąbrowski, mgr inż. Stefania Jabłońska, mgr inż. Irena Koszorek, mgr inż. Stanisław Kusal, mgr inż. Bolesław Tekielski, mgr inż. Irena Twarowska i mgr inż. Jan Wolski.

Pierwszy dzień zjazdu wypełniły przemówienia okolicznościowe wygłoszone kolejno przez: prof. dr Kazimierza Krysiaka — rektora SGGW, prof. dr W. Wierzbickiego — byłego długoletniego profesora i dziekana Wydziału Leśnego, prof. dr M. Nunberga — dziekana Wydziału Leśnego i prof. dr F. Krzysika dziekana Wydziału Technologii Drewna.

Rektor SGGW prof. Krysiak powitał Zjazd w imieniu Kierownictwa Uczelni i całej Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, określając zjazd jako wielkie święto zebranych i Uczelni.

Na zjeździe spotkały się wszystkie roczniki Wydziałów Leśnego i Technologii Drewna, które opuściły mury Szkoły. Uroczystość tego rodzaju już się jednak więcej nie powtórzy, gdyż na następnym jubileuszu 75-lecia SGGW, starsze roczniki reprezentowane nie będą.

Zebranych przywiódł sentyment do swej Uczelni i do czasów młodości. Jednakże treścią zjazdu będą nie tylko sprawy uczuciowe, zostaną wygłoszone referaty, będzie dyskusja. Myśli, które będą wypowiedziane przydadzą się zawodowi i Uczelni.

Zjazd jest jednym z ogniw zjazdów wydziałowych. W grudniu odbędzie się uroczystość zakończenia roku jubileuszowego, w którym wezmą udział delegaci wychowanków wszystkich Wydziałów. Uroczystość ta będzie połączona z sesją naukową, poświęconą zadaniom szeroko pojętego rolnictwa.

Kończąc swe przemówienie Rektor prof. Krysiak życzył obecnym, aby zjazd pozostawił jak najlepsze wspomnienia, a wyniki obrad aby się zaznaczyły trwałymi i pożytecznymi osiągnięciami.

Prof. W. Wierzbicki, który poprzednio w ciągu 15 lat związany był z SGGW stwierdził, że ten okres życia był najbardziej owocny w jego pracy naukowej, do czego w dużej mierze przyczyniła się atmosfera panująca na Uczelni.

Dziekan Wydziału Leśnego prof. M. Nunberg apelował do zebranych o utrzymanie kontaktu i ciągłości pomiędzy starym a młodym pokoleniem leśników. Młodzi powinni korzystać z doświadczeń starszych i okazywać więcej zainteresowania swoim zawodem. Gdy starzy odejdą młodzi powinni być gotowi do samodzielnego marszu przez życie w służbie lasów polskich.

Dziekan Wydziału Technologii Drewna prof. Krzysik oświadczył, że choć nie jest absolwentem SGGW jednakże bierze udział już w drugim jubileuszu SGGW. W dawnych budynkach SGGW przy ul. Hożej i Miodowej wychowywał się zespół ludzi, którzy następnie w wielu przypadkach wpływali na losy i rozwój leśnictwa, zakładali nowe szkoły naukowe, budowali zaczątki Instytutu Badawczego Leśnictwa, kształtowali nowe kierunki gospodarstwa leśnego.

Większość absolwentów odchodziła do pracy w terenie, często w trudne warunki życia, aby wprzęgać twórcze siły przyrody do pracy dla dobra człowieka. W wielu zakątkach kraju dęby i buki będą świadectwem pracy ludzi, którzy las rozumieli, cenili i kochali.

Z biegiem lat wśród absolwentów i studentów leśnictwa dojrzał pogląd, że szeroko pojęte leśnictwo nie kończy się na produkcji drewna, lecz musi ono objąć również zagadnienie przerobu tego surowca.

Na tej drodze powstała — w ramach studiów leśnych — specjalizacja w zakresie drzewnictwa, a następnie już po wojnie Oddział Technologii Drewna, a wkrótce po tym pierwszy w Polsce i jeden z pierwszych na świecie Wydział Technologii Drewna.

W okresie międzywojennym Wydział Leśny rozwijał się i krzepnął. Dzięki ofiarnej pracy Rektora J. Miklaszewskiego uzyskał on szersze ramy. Rozwijała się racjonalna praca naukowa i dydaktyczna. Wszystko to przerwał wybuch wojny. Wielu leśników poszło na tułaczkę żołnierską, wielu znalazło się w obozach jeńców lub w obozach koncentracyjnych. Większość jednak pozostała w kraju by pracować dla lasu i bronić go przed okupantem. Las stał się schronieniem dla tych, dla których nie było miejsca pod rządami okupanta.

Leśnik płacił często za to cenę krwi, lecz nigdy nie płacił ceny hańby.

Ci co przetrwali koszmarne lata okupacji niezwłocznie stanęli do twórczej pracy w leśnictwie i drzewnictwie.

Nowopowstały Wydział Technologii Drewna nie ma jeszcze za sobą tradycji, ma niewątpliwie braki, lecz ma również niezaprzeczalne osiągnięcia.

Jego dorobkiem jest jedna habilitacja, dwa przewody doktorskie, dwa przewody kandydackie oraz 237 magistrów i 523 inżynierów.

Lasy i leśnictwo zniszczone wojną i wyczerpane świadczeniami na rzecz odbudowującego się kraju stanęły na zakręcie swych losów, stanęły na progu swej ruiny lub swego odrodzenia.

Wyniki obrad zjazdu i działalność uczestników w terenie będą stanowiły wkład w dzieło, nad którym wszyscy pracują.

Trzeba tylko chcieć i umieć chcieć.

Referat pt. „Historia powstania i rozwoju Wydziałów Leśnego i Technologii Drewna“ wygłoszony przez doc. dr Jakubę Tomankę sięgnął daleko wstecz, do czasów Królestwa Kongresowego i powołania w roku 1916 pierwszej w Polsce wyższej uczelni leśnej, mianowicie Szkoły Szczególnej Leśnictwa i do powstania Instytutu Agronomicznego w Marymoncie, którego spadkobierczynią i kontynuatorką jest SGGW.

Mgr inż. Edward Paprzycki w referacie pt.: „Rola ośrodka doświadczalnego w Rogowie w pracach badawczych i dydaktycznych“ omówił historię lasów rogowskich od roku 1919, tj. od chwili przekazania ich SGGW przez ówczesne Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, uwzględniając przy tym zakres i rodzaje badań naukowych prowadzonych w lasach doświadczalnych.

Obydwa referaty omawiające przeszłość historyczną Wydziałów Leśnego i Technologii Drewna ułatwiły cofnięcie się myślami do czasów tworzenia zrębów polskiej naukowej myśli leśnej i pracy dydaktycznej w zakresie leśnictwa i drzewnictwa, w czym niektórzy uczestnicy zjazdu brali czynny udział, bądź też byli tych czasów świadkami.

Dwa następne referaty, prof. dr Stanisława Tyszkiewicza pt. „Przygotowanie teoretyczne i praktyczne do zawodu leśnika“ i doc. mgr Mieczysława Pachelskiego pt.: „Kształcenie teoretyczne i praktyczne w zawodzie inżyniera technologa drewna“ — wprowadziły

uczestników zjazdu w dziedzinę nie tylko interesującą, lecz również niezmiernie ważną i to zarówno z punktu widzenia pracodawcy — „odbiorcy“ inżynierów, jak i absolwenta SGGW i samej Uczelni.

Referaty te stały się podstawą do dyskusji prowadzonej w drugim dniu zjazdu. W dniu tym obrady toczyły się w dwóch sekcjach: leśnej i technologii drewna.

Na posiedzeniu Sekcji Leśników przewodniczył doc. mgr E u g e n i u s z I l m u r z y ń s k i przy udziale prezydium w następującym składzie: mgr inż. C z e s ł a w D a b r o w s k i, mgr inż. A n t o n i J a g i e l s k i, mgr inż. S t e f a n R u s k i e w i c z, mgr inż. H e n r y k S t e p h a n. Do komisji wniosków weszli: mgr inż. M a r i a n C z u r a j, mgr inż. T a d e u s z G o z d e k, prof. dr W. G r o c h o w s k i, mgr inż. S. K u s a l, mgr inż. J ó z e f N o y s z e w s k i i mgr inż. S t e f a n R z e p e c k i.

Dyskusja, w której wzięło udział 23 mówców zatoczyła szerokie kręgi, nie ograniczając się do tematu nakreślonego referatem prof. T y s z k i e w i c z a.

Mówiono więc o braku ustawy o wykonywaniu zawodu leśnika, o przewadze „uczenia się“ nad studiowaniem, o potrzebie powołania akademii techniczno-leśnej i specjalizacji studiów w zakresie gospodarki leśnej w górach, o niedostatecznym wyposażeniu uczelni w personel naukowy, narzędzia laboratoryjne i sprzęt, o wadliwej i szkodliwej polityce personalnej w resorcie leśnictwa w poprzednim okresie, o nadprodukcji inżynierów zawodowych, o społecznym znaczeniu lasów, o brakach w wykształceniu w zakresie prawodawstwa leśnego i księgowości, o załamywaniu się młodych ludzi z powodu złych warunków materialnych, o potrzebie wprowadzenia stanowiska praktykanta techniczno-leśnego i egzaminu państwowego i wielu innych niemniej żywotnych zagadnieniach.

Obrady Sekcji Technologii Drewna, którym przewodniczył mgr inż. J a n S t o b n i c k i przy udziale prezydium w składzie: mgr inż. S t e f a n B o r y s o w i c z, mgr inż. S t e f a n G ó r z y ń s k i, mgr inż. A n d r z e j T a t a r rozpoczęto referatem profesora Uniwersytetu w Belgradzie dr L. W u j i c i c a pt. „Rozwój i stan przemysłu drzewnego w Jugosławii“. Prelegent naszkicował stan drzewnictwa jugosłowiańskiego w okresie międzywojennym i obecnie, wykazując jak korzystne zmiany pod względem struktury i zdolności produkcyjnej zaszły w przemyśle drzewnym Jugosławii w okresie powojennym. Szczególnie ciekawe było naświetlenie systemu organizacyjnego, roli i zadań rad robotniczych i ich współdziałania z dyrekcją zakładów. Po referacie prof. W u j i c i c o d p o w i a d a ł na liczne pytania stawiane przez zebranych.

Tematem dalszych obrad Sekcji były głównie sprawy związane z kształceniem zawodowym do czego podstawę stanowił referat wygłoszony w I dniu Zjazdu przez doc. M. P a c h e l s k i e g o. Szczególnie szeroką dyskusję wywołała sprawa właściwego ustalenia programu nauczania oraz takiej jego realizacji, która zapewniłaby wysoki poziom wykształcenia zawodowego. Liczni mówcy podkreślali, że opuszczający Uczelnię inżynier powinien wynieść nie tylko pewien wystarczający do pracy zawodowej zasób wiadomości, ale mieć takie podstawy teoretyczne, które umożliwiłyby mu dalsze samodzielne dokończenie i pozwoliły na rozwiązywanie nowych problemów, jakie będzie przed nim stawiać życie zawodowe. Na tle tej dyskusji ze specjalną wyrazistością postawio-

no zagadnienie niedostatecznego wyposażenia poszczególnych katedr Wydz. Technologii Drewna w aparaturę badawczą i dydaktyczną. Wychowankowie Wydziału stwierdzili, że pod tym względem Wydział nie zaspokaja wymagań, jakie stawia się wyższej uczelni technicznej, brak jest laboratoriów z wielu przedmiotów podstawowych (elektrotechnika, obrabiarki, mechaniczna technologia). W konsekwencji uchwalono wniosek żądający wyposażenia wydziału na wzór wydziałów technologicznych politechnik i zalecający wyodrębnienie Wydz. Leśnego i Technologii Drewna w osobną Akademię Techniczno-Leśną. Dalsza część wniosku zalecała, w przypadku niemożności szybkiego zorganizowania Akademii, przeniesienie Wydziału Technologii Drewna na Politechnikę Warszawską. Wniosek ten został na sekcji uchwalony w pełnym brzmieniu, natomiast na obradach plenarnych w III dniu Zjazdu końcowa część wniosku dotycząca przeniesienia na Politechnikę, została w głosowaniu odrzucona.

Drugim ważnym problemem, któremu wiele czasu poświęcono na obradach była kwestia zatrudnienia absolwentów. Liczni mówcy zgodnie stwierdzili, że powierzanie absolwentom bezpośrednio po ukończeniu studiów odpowiedzialnych stanowisk w przemyśle przynosi szkodę zarówno produkcji jak i samym absolwentom, którzy zamiast zapoznawać się z całokształtem pracy przedsiębiorstwa, zmuszeni są do skoncentrowania zainteresowań na wąskim odcinku produkcyjnym, co zawęża ich kąt widzenia i nie pozwala na zdobycie kwalifikacji kierowniczych. Rezultatem dyskusji na ten temat był wniosek o konieczności wprowadzenia w przemyśle drzewnym stanowiska inżyniera — praktykanta.

Charakteryzując obrady obu sekcji trzeba stwierdzić, że dyskusja nawet na chwilę nie schodząc z płaszczyzny dobra ogólnego, społecznego, wykazała wielką gospodarską troskę uczestników o dobro i dalszy rozwój leśnictwa i drzewnictwa przy utrzymaniu i wzmocnieniu więzi między nauką a praktyką.

Wyrazem tej troski o przyszłość naszego leśnictwa i technologii drewna są wnioski w przeważającej swej części uchwalone w brzmieniu zaproponowanym przez komisje wnioskowe.

Wnioski te podajemy na końcu artykułu.

Trzeci dzień zjazdu był dniem obrad plenarnych, poświęconych uchwalaniu wniosków i wyborowi delegatów na uroczystość zakończenia roku jubileuszowego SGGW.

Przed przystąpieniem do wykonania czynności przewidzianych porządkiem dziennym przewodniczący Zjazdu mgr S. C z e c h udzielił głosu Ministrowi Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego Ob. J a n o w i D ą b - K o c i o ł o w i.

Poniżej podajemy zasadniczą treść przemówienia Ministra.

Po zapoznaniu się z treścią przyjętych na komisjach wniosków Ob. Minister oświadczył, że do większości z nich ustosunkowuje się pozytywnie, pozostałe zaś wymagają uprzedniego przeanalizowania.

Absolwenci kończący Wydziały Leśny i Technologii Drewna posiadają niedostateczne przygotowanie praktyczne szczególnie w zakresie mechanizacji, co ma swe źródło w słabym wyposażeniu uczelni w nowoczesny sprzęt. Resort dołoży starań, by sprzęt taki uczelniom dostarczyć.

Sprawa płac w leśnictwie jest zaniedbana wskutek czego poziom uposażenia jest bardzo niski. Na stan taki wpłynęło to, że w planie 6-letnim

przyjęto zasadę finansowania przemysłu przez rolnictwo i leśnictwo. Obecnie sytuacja zaczyna ulegać poprawie. W okresie ubiegłych trzech lat przeznaczono na poprawę uposażeń służby leśnej 450 mln zł a na poprawę zarobków robotniczych 200 mln. zł. Projektuje się podnieść uposażenia personelu terenowego i brakarzy do następujących wysokości: nadleśniczy — 1800 zł, leśniczy — 1300 zł, gajowy — 840 zł, składnicowy 1000 zł, brakarz — 1600 zł.

Podwyżki te będą jednak mogły być zrealizowane dopiero w drugim półroczu b. r.

Roczny wyrąb przekracza obecnie roczny przyrost o ok. 5 mln m³. Wpływa na to rozwój budownictwa oraz obowiązujące do niedawna niskie ceny drewna i duże marnotrawstwo w jego zużyciu. Ponadto brak jest materiałów zastępczych. Jesteśmy spóźnieni o 5 lat z budową zakładów prefabrykujących elementy budowlane. Społeczeństwo nie jest dostatecznie poinformowane i nie rozumie, że nadmierny wyrąb lasów zakłóca gospodarkę wodną i że pewne połacie kraju zaczynają odczuwać brak wody.

Ostatnio Rada Ministrów uchwaliła stopniowe zmniejszenie wyrębu z 18 mln m³ do 13 mln m³ w roku 1963. Sejmowa Komisja Leśna potwierdziła to zmniejszenie. Dopomógł w tej akcji memoriał Polskiego Towarzystwa Leśnego i działalność przewodniczącego Zarządu Głównego PTL prof. Fr. Krzysika.

Obecnie buduje się fabryki prefabrykatów, na co przeznaczono 2 miliardy złotych. Należy skończyć z biadoleniem i pilnować, aby uchwała Rady Ministrów była realizowana.

Ciągła reorganizacja w leśnictwie pogarsza stan gospodarki. Obecne projekty idą w kierunku zniesienia rejonów lasów państwowych i wzmocnienia nadleśnictw, które powinny się stać podstawowym ogniwem gospodarstwa leśnego. Projekt reorganizacji będzie podany do wiadomości terenowi i przedstawiony na V Kongresie Leśników.

Opracowywane są zasady weryfikacji. Po ich ustaleniu zaczną działać terenowe komisje weryfikacyjne. Teren jednak łamie dotychczasowe zasady ustalone przez resort, dotyczące angażowania fachowców, mianowicie w ostatnich czasach w zarządach l. p. w Siedlcach i Krakowie przyjęto na stanowiska nadleśniczych ludzi bez kwalifikacji. O takich przypadkach leśnicy powinni powiadamiać Ministra. Nadleśniczowie ci mają być odwołani do jesieni br.

Leśnicy za dużo żyją przeszłością, a za mało myślą o pielęgnacji i hodowli. Za mało jest hodowli, a za dużo użytkowania.

Słabo przyjmują się dążenia zmierzające do zwiększenia hodowli drzew szybkorosnących, zakładania zadrzewień przydrożnych i przydomowych.

Ob. Minister zakończył swe przemówienie wezwaniem do leśników, aby czuli się gospodarzami w lesie i życzeniami powodzenia w pracy zawodowej i szczęścia osobistego.

Ob. Minister nie ustosunkował się do zagadnienia poruszonego w referatach prof. Tyszkiewicza i doc. Pachelskiego tj. do sprawy praktycznego kształcenia w zawodzie.

Po przemówieniu Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego przewodniczący komisji wniosków leśników mgr S. Kusali i przewodniczący sekcji technologów drewna mgr J. Stobnicki odczytali wnioski,

które po krótkiej dyskusji i po wprowadzeniu poprawek i uzupełnień zostały przyjęte.

Następnie dokonano wyboru delegatów poszczególnych roczników na uroczystość zakończenia roku jubileuszowego SGGW, po czym nastąpiło zamknięcie części oficjalnej Zjazdu.

W dniu 29 czerwca wieczorem odbył się wieczór towarzyski, a dzień 30 czerwca przeznaczono na zwiedzanie Warszawy i ośrodka doświadczalnego w Rogowie.

WNIOSKI

A. Sekcji leśników

1. Studia na wyższych uczelniach leśnych winny zapewnić absolwentowi należyte przygotowanie teoretyczne do wykonywania zawodu. W zakresie leśnictwa uczelnia powinna być jednolita i obejmować całość zagadnień leśnych.

2. Dobre wyniki kształcenia teoretycznego da się osiągnąć przez:

a) wyodrębnienie studiów leśnych i drzewnych w osobną akademię techniczno-leśną.

b) zwiększenie ilości etatów pracowników nauki, umożliwiające wzmocnienie obsady w poszczególnych katedrach i zakładach,

c) zapewnienie uczelni dopływu młodzieży nie tylko o poprawnym poziomie przygotowania w zakresie szkoły średniej, lecz także zorientowanej w specyfice zawodu leśnika,

d) ograniczenie ilości przyjmowanych kandydatów do granic umożliwiających zapewnienie im koniecznych warunków studiowania i możliwości zajęcia się nimi w stopniu wystarczającym ze strony personelu naukowego,

e) wyposażenie katedr i zakładów naukowych w niezbędne urządzenia laboratoryjne oraz w sprzęt i wystarczającą bazę materiałowo-techniczną,

f) zniesienie sesji egzaminacyjnych i zmianę systemu nauczania na system studiowania,

g) odpowiednie ustawienie programów nauczania z uwzględnieniem m. in. tak ważnych działów jak ekologia lasu, społeczne znaczenie lasu, mechanizacja, melioracje leśne, produkcja uboczna itd.

3. Przygotowanie do zawodu leśnika — zarówno praktyka jak i naukowiec — nie może się ograniczać do studiów w wyższej uczelni lecz musi być także oparte na gruntownym praktycznym wyszkoleniu zawodowym nabywanym poza murami uczelni w warunkach rozumnie unormowanych, w specjalnie na ten cel wytypowanych obiektach i pod kierunkiem przełożonych o pełnych po temu kwalifikacjach, przez okres co najmniej jednego roku. Praktyka winna być zakończona sprawdzeniem przygotowania do samodzielnego wykonywania zawodu.

4. Pożądane jest, aby absolwentom, którzy nie uzyskali dyplomu na skutek wyekspirowania terminu, wyznaczono terminy dodatkowe dla ukończenia studiów.

5. Pożądane jest organizowanie okresowych kontaktów uczelni z absolwentami w formie seminariów, konsultacji itp., mających na celu systematyczne zapoznawanie ich z postępami wiedzy leśnej.

6. Dotychczasowa płynność kadr leśnych i ich biurokratyzowanie wyrządzają gospodarce narodowej poważne szkody. Stan ten powinien ulec szybkiej i radykalnej poprawie.

Mianowanie pracowników na kierownicze stanowiska (począwszy od nadleśniczego wzwyż) i ich odwoływanie powinno być zatrzeżone Ministrowi Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

7. Ze względu na rolę lasów oraz ich znaczenie społeczne i gospodarcze niezbędne jest wydanie ustawy o wykonywaniu zawodu leśnika z określeniem jego praw i obowiązków w oparciu o wykształcenie w zakresie leśnictwa.

8. Liczba kandydatów przyjmowanych na studia leśne powinna być dostosowana do perspektywnego planu zatrudnienia w leśnictwie. Opracowanie takiego planu jest sprawą b. ważną i pilną.

9. Należy przyspieszyć realizację w resorcie leśnictwa i przemysłu drzewnego zasady „właściwy człowiek na właściwym miejscu“ i naprawę krzywd, wyrządzonych w ubiegłym okresie przez:

a) przyspieszenie rehabilitacji niesłusznie zdyskwalifikowanych pracowników leśnych i zapewnienie im powrotu na stanowiska odpowiadające ich kwalifikacjom,

b) jak najszybsze przeprowadzenie weryfikacji obecnie zatrudnionych pracowników, biorąc przy tym pod uwagę nie tylko ich kwalifikacje zawodowe, ale i ich postawę etyczno-moralną w minionym okresie.

Skład komisji weryfikacyjno-kwalifikacyjnych powinien gwarantować słuszność wydawanych orzeczeń i być ustalony w porozumieniu z odpowiednimi organizacjami społecznymi jak PTL, SITLiD itd.

10. Uposażenia pracowników inżynieryjno-technicznych w leśnictwie powinny być dostosowane do ważności ich zadań oraz roli leśnictwa w gospodarce ogólnonarodowej.

11. Należy rozszerzyć kontakty z akademickimi uczelniami za granicą zarówno odnośnie wymiany doświadczeń naukowych jak i organizowania praktyk.

12. Należy zabezpieczyć, zinwentaryzować i wszcząć opracowanie materiałów i dokumentów mających znaczenie dla historii leśnictwa polskiego.

13. Z uwagi na przełomowy dla leśnictwa polskiego moment decydujący o przyszłości lasów zachodzi neodparta potrzeba pilnego zwołania V Ogólnego Zjazdu Leśników Polskich. Stosownie do uchwały IV Zjazdu organizacją V Zjazdu ma się zająć Polskie Towarzystwo Leśne.

14. Zjazd podkreśla wielkie zasługi w organizowaniu i umożliwieniu studiów na Wydziale Leśnym w okresie okupacji profesorów, a zwłaszcza J. Miklaszewskiego, S. Dziubałtowskiego, Cz. Gniewińskiego, J. Grochowskiego, M. Korczewskiego, R. Kuntzego, Z. Ludkiewicza, W. Niedziałkowskiego, S. Turczynowicza, T. Włoczewskiego, R. Zielińskiego i A. Żabko — Potopowicza, jak również mgr W. Lipińskiej.

Zasługi te powinny znaleźć swoje odbicie w księdze pamiątkowej SGGW.

15. Powołać komisję z grona profesorów wykładających do roku 1948, w celu zrewidowania dotychczasowego doboru wykładających, którym da-

no mandat wykładowców na SGGW w okresie stalinowskim tj. w okresie wypaczenia myśli naukowej.

B. Sekcji technologów drewna

Absolwenci Wydziału Technologii Drewna Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego zebrani na sesji Sekcji zjazdu jubileuszowego Wydziałów Leśnego i Technologii Drewna Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego z okazji 50-lecia istnienia Uczelni po wysłuchaniu referatów na tematy:

1. Historia powstania i rozwoju Wydziałów Leśnego i Technologii Drewna SGGW“;

2. „Kształcenie teoretyczne i praktyczne do zawodu leśnika“;

3. „Kształcenie teoretyczne i praktyczne w zawodzie technologa drewna“;

4. „Rola ośrodka doświadczalnego w Rogowie w pracach badawczych i dydaktycznych“;

i po przedyskutowaniu tych referatów doszli do wniosku, że dla podniesienia poziomu przemysłu drzewnego PRL niezbędne jest przede wszystkim przygotowanie kadr inżynierskich dla tego przemysłu. Zebrani przyjęli następujące wnioski szczegółowe, które polecają Komitetowi Wykonawczemu Uchwał Zjazdu w trybie niezwłocznym przedstawić zarówno władzom uczelnianym jak i władzom zarządzającym przemysłem drzewnym oraz przygotować ich realizację.

1. Celem szkolenia inżyniera technologa drewna jest wychowanie dla przemysłu drzewnego Polski Ludowej w pełni samodzielnych, świadomych pracowników technicznych, zdolnych do organizowania i kierowania powierzonymi odcinkami pracy w przemyśle. Wymaga to wyposażenia absolwentów Wydziału w niezbędny zasób wiedzy technicznej ogólnej, dający mu możliwość do samodzielnego dokształcania technicznego i samodzielnego rozwiązywania zagadnień technicznych, które stawia przed nim jego praca zawodowa; wyposażenia absolwentów w zasadniczy zasób wiedzy zawodowej kierunkowej specjalizującej go w kierunku technologii drewna i przemysłu drzewnego, a to przede wszystkim w zakresie mechanicznej technologii drewna, obróbki drewna skrawaniem, obróbki plastycznej, termicznej, obrabiarek drewna, maszyn i urządzeń transportu w zakładach przemysłu drzewnego, projektowania i organizacji zakładów przemysłowych a ponadto w zakresie ekonomiki zakładów przemysłowych i zarządzania nimi. Specjalizację ścisłą poszczególnych absolwentów należy pozostawić ich pracy samokształceniowej i ich praktyce w zawodzie do których to prac właściwe i wystarczające przygotowanie powinny dać studia na Wydziale.

2. Zatwierdzony w r. 1956 przez Ministerstwo Szkół Wyższych program dla Wydziału Technologii Drewna w zasadniczy sposób przyjmuje wysunięty przez zebranych politechniczny kierunek szkolenia, jednakże wymaga przeniesienia ciężaru zagadnień teoretycznych ogólnych z zakresu ekonomii na zagadnienia ekonomiki zakładów przemysłowych, ich organizacji i zarządzania nimi.

3. a. Realizacja programu nauczania wymaga selekcji kandydatów na Wydział pod względem ich przygotowania w zakresie szkoły średniej

przez zorganizowanie tzw. egzaminów konkursowych, a to w celu zapewnienia napływu na Wydział kandydatów rokujących pomyślne ukończenie studiów i umożliwienie absolwentom uzyskania po studiach właściwego zatrudnienia.

b. Szkolenie teoretyczne obejmujące zakres przygotowania ogólnotechnicznego i kierunkowego, powinno być pogłębione w okresie studiów zajęciami praktycznymi w zakładach uczelnianych przy zachowaniu zasady przydatności ćwiczeń w późniejszej praktyce zawodowej.

c. Zakres i programy zajęć praktycznych ustalone powinny być pomiędzy Katedrami i Zakładami Wydziału w sposób kompleksowy i przy zachowaniu zasady wszechstronności rozwiązywania zagadnień.

4. Praktyki w czasie studiów powinny być odbywane corocznie w wybranych i przygotowanych do tego zakładach przemysłowych, w miarę możliwości grupowo i pod kierunkiem pracowników naukowych katedr jako programowe zajęcia szkoleniowe.

5. Środki realizacji programu.

a. Dotychczasowa obsada personelu naukowego katedr jest nie wystarczająca, dlatego też należy zwiększyć liczbę asystentów do wysokości co najmniej 1 asystent na 10 studentów. Dla zapewnienia realizacji tego postulatu należy czynić starania o zwiększenie ilości etatów asystenckich przy katedrach, aż do chwili obsadzenia tych etatów wykorzystać kadrę doświadczonych absolwentów WTD.

b. W celu podniesienia kwalifikacji asystentów wprowadzić coroczne jednomiesięczne praktyki w zakładach przemysłowych w kraju i za granicą.

c. W związku z nieodzownym zwiększeniem liczby pracowników naukowych zapewnić odpowiednią powierzchnię lokalową katedr w celu prawidłowego wykonywania obowiązków personelu nauczającego.

d. W celu uprzątnienia szkolenia należy rozbudować i właściwie wyposażać laboratoria wydziałowe, w których studenci mogliby wykonywać ćwiczenia we wszystkich zakresach kształcenia.

e. Konieczne jest wyposażenie Wydziału w ośrodek doświadczalno-szkoleniowy przez zorganizowanie wzorowego zakładu przemysłowego, kierowanego przez Wydział i wyposażenie go w nowoczesne maszyny i urządzenia pomocnicze, ażeby mógł on znaleźć się w czołówce przemysłu, a do tego czasu jako środek zastępczy konieczne jest bądź uzyskanie dobrze zorganizowanego i wyposażonego zakładu przemysłowego z resortu ML i PD, bądź też rozbudowanie istniejącego ośrodka szkoleniowego w Rogowie i uzupełnienie jego wyposażenia; jednakże ośrodek w Rogowie z racji jego warunków terenowych nigdy wzorowym ośrodkiem nie będzie.

6. Konieczne jest umożliwienie absolwentom WTD stałego dokończenia zawodowego i utrzymywania jak najszerszego kontaktu z nauką i techniką światową przez stworzenie przy Sekcji NOT Ośrodka Doskonalenia Kadr Technicznych Technologów Drewna. Zadaniem jego byłoby organizowanie kursów, spotkań i konferencji szkoleniowych.

W celu podniesienia poziomu zawodowego absolwentów WTD Resorty powinny umożliwić im korzystanie z praktyk zagranicznych na drodze: 1) wymiany praktykantów, 2) stypendiów na ten cel, 3) organizowania studiów na wydziałach drzewnych za granicą.

7. Z uwagi na charakter i kierunki studiów na Wydz. Technologii Drewna należy natychmiast zorganizować go i wyposażyć na wzór wydziałów technologicznych politechnik, a następnie dążyć do umieszczenia go wspólnie z Wydz. Leśnym w Akademii Techniczno-Leśnej.

8a Wprowadzić po wysłuchaniu wykładów 6-miesięczne praktyki krajowe lub zagraniczne w zakładach przemysłowych o kierunku wybranej specjalizacji, umożliwiające właściwe opracowanie pracy dyplomowej.

b. W celu dokładnego praktycznego przygotowania absolwenta do pracy zawodowej w przemyśle wprowadzić w zakładach produkcyjnych stanowisko inżyniera-praktykanta na okres jednego roku i przestrzegać odbycia stażu na tym stanowisku przez wszystkich absolwentów Wydziału.

c. Absolwentom posiadającym stopień inżyniera umożliwić należy uzupełnienie studiów na Wydziale do stopnia magistra.

9. Ze strony właściwych ministerstw konieczne jest roztoczenie opieki nad Wydziałem, z tym że opieka ta powinna przejawiać się:

a. w dostarczaniu maszyn i urządzeń tak nowych (wszystkie prototypy na wzór NRF) jak i wycofanych z produkcji;

b. w umożliwieniu wykonania prototypów maszyn, urządzeń oraz aparatury w warsztatach przyfabrycznych;

c. w przyznawaniu kredytów inwestycyjnych na rozbudowę Wydziału z tym, że kredyty te mogłyby pochodzić z kwot wygospodarowanych przez fabryki.

10. Zwrócić się do Rady Wydziału, aby zaleciła katedrom i Zakładom nawiązanie ścisłej współpracy z wychowankami Wydziału. Szczegółowe formy tej współpracy powinny zostać przepracowane przez katedry i zakłady w porozumieniu z zainteresowanymi wychowankami, z tym, że wychowankowie zobowiązują się do systematycznego nadsyłania materiałów mogących się przydać do ćwiczeń i wykładów.

Praca wpłynęła do Komitetu Redakcyjnego 27 sierpnia 1957 r.